(א) למקום חריץ א] שהיכא דמקום חריץ לחוורא דתותי מתני, א"ר נחוניא שאילתינהו לכולהו טרופאי דמערבא ואמרו לי הלכתא כרב ביש בר פפא ולית הלכתא כרב עוירא *(דרב עוירא נמי) ולא אמרן אלא בקולשיה אבל בסומכיה טרפה ואי אשתייר ביה ב] *כעובי דינר זהב כשרה. אמרי במערבא כל הפוסל בריאה כשר בכוליא שהרי נקב פסול בריאה וכשר בכוליא, וכל שכן היכא דכשר בריאה כשר בכוליא, מתקיף לה ר' תנחומא וכללא הוא והרי מוגלא דכשר בריאה ופסול בכוליא והרי מים זכין דכשרים הכא והכא? אלא אמר רב אשי *טרפות קא מדמית להדדי אין אומרים בטרפות זו דומה לזו שהרי חותכה מכאן ומתה, חותכה מכאן וחיתה. ומים זכין כשרים לא אמרן אלא דצילי אבל עכירי טרפה, וכי צילי נמי לא אמרן אלא דלא סריח אבל סריח טרפה. הכוליא שהקטינה: בדקה עד כפול, בגסה עד כענבה בינונית: *(ניטל לחי התחתון: *א"ר זירא לא שנו אלא שיכולה לחיות על ידי לעיטה והמראה אבל אינה יכולה לחיות על ידי לעיטה והמראה טרפה): ניטלה האם שלה: תנא היא האם היא טרפחת והיא שלפוחית: וחרותה בידי שמים כשרה: תנו רבנן *איזוהי חרותה? כל שצמקה ריאה שלה, בידי שמים כשרה בידי אדם טרפה, רבי שמעון בן אלעזר אומר אף בידי ג] כל הבריות. איבעיא להו רבי שמעון בן אלעזר ארישא קאי ולקולא או אסיפא קאי ולחומרא? תא שמע דתניא *חרותה בידי אדם טרפה רבי שמעון בן אלעזר אומר אף בידי כל הבריות. רבה בר בר חנה הוה קאזיל במדברא אשכח הנהו דיכרי דצמיק ריאה דידהו אתא שאיל בי מדרשא אמרו ליה: בקייטא אייתי משיכלי חיורי ומלינהו מיא קרירי ואנחינהו מעת לעת אי הדרן בריין, בידי שמים היא וכשרה, ואי לא, טרפה, בסיתוא אייתי משיכלי שיחומי ומלינהו מיא פשורי ואנחינהו מעת לעת אי הדרא בריא כשרה, ואי לא, טרפה: הגלודה: תנו רבנן הגלודה רבי מאיר מכשיר וחכמים פוסלים וכבר העיד אלעזר ספרא ויוחנן בן גודגדא על הגלודה שפסולה, אמר רבי שמעון בן אלעזר חזר בו רבי מאיר מכלל דלרבי שמעון בן אלעזר פליג רבי מאיר בגלודה והתניא *אמר רבי שמעון בן אלעזר לא נחלקו ר"מ וחכמים על הגלודה שפסולה וכבר העיד רבי אושעיא בנו של רבי יהודה הבשם לפני רבי עקיבא משום רבי טרפון על הגלודה שפסולה ואם נשתייר בו כסלע כשרה? אמר רב נחמן בר יצחק מאי "לא נחלקו" לא עמד רבי מאיר במחלוקתו: אמר מר אם נשתייר בו כסלע כשרה, היכא? אמר רב יהודה אמר שמואל על פני השדרה כולה, איבעיא להו: דאריך וקטין דכי מצרף לה הוי כסלע או דלמא ברוחב סלע על פני השדרה כולה? תא שמע דפריש רבי נהוראי משמיה דשמואל ברוחב כסלע על פני כל השדרה כולה, רבה בר בר חנה אמר ראשי פרקים רבי אלעזר בן אנטיגנוס משום רבי אלעזר ברבי ינאי אמר מקום טיבורו, בעי רבי ינאי בר' ישמעאל ניטל ד] מקום השדרה, וכולו קיים, ניטל מקום טיבורו וכולו קיים, ניטלו ראשי פרקים וכולו קיים מאי? תיקו. אמר רב כל העור כולו מציל בגלודה חוץ מעור בית הפרסות ורבי יוחנן אמר אפילו עור בית הפרסות נמי מציל בעא מיניה רבי אסי מרבי יוחנן עור בית הפרסות מהו *שיציל בגלודה? אמר ליה מציל, אמר ליה למדתנו רבינו *אלו שעורותיהן כבשרן עור בית הפרסות אמר ליה א) אל תקניטני שבלשון יחיד אני שונה אותה ב) דתניא *השוחט את העולה להקטיר כזית מעור של תחת האליה חוץ למקומו פסול ואין בו כרת, חוץ לזמנו פגול וחייבין עליו כרת, אליעזר בן יהודה איש איבלים אמר משום רבי יעקב וכן היה רבי שמעון בן יהודה *(איש) עיכוס אומר משום רבי שמעון אחד עור בית הפרסות ואחד עור הראש של עגל הרך ואחד עור של תחת האליה וכל שמנו חכמים גבי טומאה "אלו שעורותיהן כבשרן"

להביא

א) [לקמן עז. קכב: קלד. פסחים פד.] ב) זבחים כח. [ע"ש תוספתא זבחים פ"ב ע"ש]

והרי מים זכים דכשרים הכא והכא. פ"ה לא ידענא מאי קושיא וי"ל דהכי פירושא והרי מים זכים דאתו מחמת לקותא וכשרים בכוליא ולא גמרינן ממוגלא ואם כן אין לדמות הטרפות זו לזו:

בלשון יחיד אני שונה אותה. שבמשנה עצמה היה שונה דברי רבי שמעון אבל אין לפרש משום דאתיא כיחידאה דמה בכך האמר בפ' החולץ (יבמות דף מב:) סתם במתניתין ומחלוקת בברייתא הלכה כסתם*:

להביא

למקום חריץ. שהגידין מעורין שם והוא אמצעית הכוליא: טרופאי. מורי הוראות על הטרפות: כרב עוירא. בניקב הטחול: ולא אמרן. דלית הלכתא כוותיה אלא דאינקב בקולשיה: בסומכיה. בעוביו למעלה: ואי אשתייר. בעובי דופנו ולא יצא המחט לחוץ ויש הגנה כנגדו כעובי דינר כשר: וכ"ש כו'. דוקיא הוא דדייקנא ממילתייהו: מוגלא כשרה בריאה. כדאמרן (לעיל מח.) דקיימן לימחי ה] טינרי ופסול בכוליא. כדאמרן בריש פירקין (דף מח.) מליא מוגלא טרפה מים זכין כשרה ואוקימנא בכוליא: והרי מים זכין דכשרין הכא והכא. לא ידענא מאי קושיא: אלא. לא תימא כל שכן דאע"ג דנקב פסול בריאה וכשר בכוליא איכא מידי דכשר בריאה ופסול בכוליא דאין אומרים בטרפות כו' דיש אבר שחולי זה קשה לו ואין חולי זה קשה לו: שהרי חותכה מכאן ומתה כו'. חתוך סימנין או (ג) (גיד' נוחרה) ומתה חתוך כל כתפיה וחיה: הקטינה. הכוליא הקטינה מאליה מחמת חולי: היא האם. דמתני': היא טרפחת. דלקמן (דף ט:) הורו בטרפחת כרבי בזפק: היא שלפוחית. דאמר לעיל בפירקין (דף מח.): לֹמקה. יבשה ושדים צומקים מתרגמינן דדין יבשין (הושע ט): בידי שמים. מקול ברד ורעם: בידי אדם. שהבעיתה אדם לא הדרא בריא: כל הבריות. שאגת אריה וקול שחל: ארישא קאי. אף בידי ו] כל הבריות כבידי שמים: ת"ש. דאסיפא קאי: משיכלי חיורי. של כלי חרס לבן: שחימי. שחורות ואינן מלבנות כל כך כלבנות ובלשון מורי שחימי של נחשת, חיורי של חרס: מדקאמר חזר בו. מכלל דמעיקרא הוה פליג: הבשם. מוכר בשמים: ואם נשתייר בו כסלע. על ידי אותו שיור מעלה ארוכה: דאריך. על פני כל אורך השדרה וקצר כחוט ומאי כסלע דקאמר דאי מצטרפת לארכו ומשוית ליה עגול הוה כסלע: במקום טיבורו. בעינן כסלע: ראשי פרקים. בכל פרקי חוליותיה ועצמות השוק והירך בעינן שיור כסלע: כל העור כולו. כל היכא דמשתייר האי כסלע מעלה ארוכה וחוזר כל עורה לקדמותו: חוץ מעור בית הפרסות. מן הארכובה ולמטה דלא הוי עור מפני שהוא רך: ואלו שעורותיהן כבשרן. לענין דמטמאין עורן כבשרן אלמא לאו עור הוא וקחשיב האי בהדייהו בהעור והרוטב (לקמן דף קכב.): אל תקניטני. מאותה משנה: שבלשון יחיד אני שונה אותה. כלומר יחידאה היא ולא קיימינן כותיה דר' שמעון קתני לה ופליגי עליה דת"ק לא תנא אלא עור שתחת האליה לחודיה: קרבן שנשחט על מנת לאכול הימנו או להקטיר הימנו חוץ למקום אכילתו: פסול ואין בו כרת. לאוכל הימנו כהלכתו ואם שחטו על מנת לאכול או להקטיר הימנו: חוץ לזמנו פיגול וחייבין עליו כרת. האוכל ממנו אפילו כהלכתו ומקרא נפקא לן בפרק שני דזבחים (דף כח.) ועור שתחת הזנב רך הוא ונפסל קרבן במחשבת אכילתו כבשר ובעולה שכולה כליל לא פסלה מחשבת אכילה אלא מחשבת הקטרה: איבלים. כפר: עיכוס. בסמ"ך: עגל הרך. מפרש בהעור והרוטב (שם) כל זמן שיונק: וכל שמנו חכמים. (שם) לגבי עורות כבשר:

להביא

רבינו גרשום

אלא בקולשיה כלומר בקולשיה דטחול אבל אם ניקב בעובי שלו טרפה ואם נשתייר בה כעובי דינר זהב כו' כלומר דלא ניקב לחוץ: והרי מוגלא דכשר בריאה ופסול בכוליא כדאמרינן (למפרע) [לעיל דף מח.] דאמר רב מתנה מליא מוגלא טרפה מים זכין כשרה ואמר ליה שמואל כי איתמר ההיא בכוליא איתמר: והרי מים וזכין דכשרין הכא והכא. כלומר אמרת כל הפסול בריאה כשר בכוליא והרי מים וזכין דכשרין הכא והכא: הקטינה בדקה עד כפול כשרה בגסה עד כענבה בינונית כשרה: חרותה בעותה בידי שמים כלומר או מברקים או מרעמים. בידי אדם טרפה כלומר שבעתה אדם(מחרכו)[בחרבו].ר' שמעון אומר אף בידי כל הבריות שואב או דוב בעתה.איבעיא להו ר' שמעון בן אלעזר ארישא קאי ולקולא כלומר דקאמר ת"ק בידי שמים כשרה ועלה אמר ר' שמעון בן אלעזר אף בידי כל הבריות כשרה או דילמא אסיפא ולחומרא דקתני סיפא בידי אדם טרפה ועליה אמר ר' שמעון בן אלעזר אף בידי כל הבריות[טרפה](כשרה א"ד אסיפא ולחומרא דקא תני סיפא בידי אדם טרפה ועלית אמר ר' שמעון בן אלעזר אף בידי כל הבריות). בקיטא איתי משיכלי כלי חרס חיורי כלומר דקרירי: משיכלי שיחמי (כלומר חרס שורשמין) כלי חרס דחמימי.דפשורי לא ליהוי קרירי לענל:הגלודה ר' מאיר מכשיר מהו גלודה כלומר גילדי סלכך בלעו שלא ישאר עור שלם עליה. ר' יהודה הבשם שהיה מוכר בשמים. ואם נשתייר בה כסלע כשרה כלומר ואם נשתייר בה מעור שלם כשרה או דילמא ברוחב סלע על פני כל השדרה. מקום ראשי פרקים כלומר על פני ארכובה ועל גב הרגל. ניטלו ראשי פרקים כלומר עור שעל גבי פרקים. כל העור כולו מצילין בגלודה כלומר באיזה מקום ישתייר כסלע מציל בגלודה וכשרה חוץ מעור של בית הפרסות דאי בית הפרסות נשתייר כסלע. אין מציל וטרפה מ"ט דעור בית הפרסות דק וחשוב כבשר. חוץ לזמנו פיגול וחייבין עליו כרת דכל חוץ לזמנו חשוב פיגול דכ' ואם האכל יאכל ביום השלישי לא ירצה המקריש אותו לא יחשב לו פגול יהיה וגו' חוץ לזמנו חשוב פיגול. שבלשון יחיד אני שונה אותה כדתנינן דאלעזר בן יהודה איש איבלים א' משום ר' יעקב דזהו יחיד:

מכנים

הגהות הב"ח

(א) גמ' למקום חריץ ומקום חריץ סיכה חוורא דתותי מתני: (ב) רש"י ד"ה שהרי וכו' חתוך סימנים או צומת הגידין ומתה:

שיטה מקובצת

א] למקום חריץ מאי ניהו חוורא דתותי מתני: ב] כעובי דינר זהב נ"ב עי' תוס' בכורות נ ע"א: ג] אף בידי קיל הבריות: ד] בעי ר' ינאי בר' ישמעאל ניטל על פני כל השדרה וכולו קיים ניטל מקום טיבורו וכו': ה] דקיימן צימחי צימחי טינרי טינרי: ו] אף בידי קול הבריות:

רד א ב מיי' פ"ו מהל' שחיטה הל"ט סמג עשין סג טוש"ע יו"ד סי' מג סעי' ג:

רה ג ד מיי' פ"ח מהל' שחיטה הל' כו וע"ש סמג שם טוש"ע יו"ד סי' מד סעי' ג:

רו ה מיי' שם טוש"ע שם סעי' ה:

רז ו מיי' שם הל' כג וע"ש בכ"מ סמג שם טוש"ע יו"ד סי' לג סעי' ה:

רח ז מיי' שם הל' כה סמג שם טוש"ע יו"ד סי' מה סעי' א ב:

רט ח ט מיי' פ"ז מהל' שחיטה הל"ט סמג שם טוש"ע יו"ד סי' לו סעי' יד:

[ועי' עוד תוס' לקמן עז. ד"ה בלשון]

רי י מיי' שם הל"י טוש"ע שם סעי' טו:

ריא כ ל מ נ ס מיי' פ"ט מהל' שחיטה הל"ז וע"ש בכ"מ סמג שם טוש"ע יו"ד סי' נט סעי' א:

ריב ע מיי' פי"ד מהל' פסולי המוקדשין הל"ז:

[תוספתא פ"ג ע"ש]

[תוס' שם]

[עיין תוס' לקמן קכב: ד"ה כלאם וכו' על מעשה היה שאל וכו' ע"ש וכך לייתא הכא]

[צ"ל איש כפר]

[כל זה לא גרס רש"י אלא גרס ולא אמרן וכו' משום דמסולל הכנגד]

[הא דנקט כעובי דינר זהב עיין תוספות כתובות דף לג. ד"ה נתן וב"מ דף מד: ד"ה אחד ובשבועות מד: ד"ה התקבלת ובזבחים קטו: ד"ה גנס ובבכורות נ. ד"ה דמזונא]

לעיל מח: וש"נ

רש"א מ"ז

[ז"ל הב"י סי' נג ד"ה ומ"ש רבינו בשם הגאונים והוא שיכול לחיות פי' שמגלגל ולועטים כו' כ"כ סה"ת בשם הגאונים ובנוסחאות דידן איתא בגמ' בשם ר' זירא ודבר פשוט הוא דהכא טיסות בגליון וטעה הסופר וכתבה בפנים וקרא לו בשם רבי זירא]

[תוספתא פ"ג ע"ש]

נושא
כוליא

נושא
חרותה (בריאות)
א- בידי אדם
ב- בידי שמים

נושא
גלודה